

A találkozás

– Anyuci! Mesélj ma is a duliánokról!

Petya elmosolyodott, amint a folyosón végighaladva meghallotta a kishúga szobájából kiszűrődő hangokat. Megállt az ajtó előtt és kíváncsian fülelt.

Nagyon jól emlékezett még arra az időre, amikor ők voltak óvodások Matyival, mint most Franciska, és nekik is ez a mese volt a kedvencük. Vég nélkül faggatták édesanyjukat ezekről az apró, láthatatlan lényekről.

Persze, ők azóta már nagyfiúk, akik nem hisznek a mesékben, így a duliánok létezésében sem, de azért Petyának most mégis jólesett újra átélni egy kicsit a régi mese izgalmait. Édesanyja erre biztosan azt mondaná, ha látná, hogy nosztalgiázik.

Az ajtóhoz nyomta a fülét, anyukája meleg, lágy hangja szinte cirógatta.

– A duliánok az emberek láthatatlan kísérői, éppen úgy, mint az őrangyalok. Minden embernek saját őrangyala és saját duliánja van – hallatszott odabentről a mese kezdete. – Az őrangyalok életünk végéig velünk maradnak, és abban próbálnak segíteni bennünket, hogy mindig a számunkra lehető legjobb úton tudjunk haladni. Oltalmaznak, védenek a bajtól. A duliánok viszont kamaszkorunkban elhagynak minket, mert az ő feladatuk ekkor véget ér. A duliánok feladata ugyanis az, hogy enyhítsék a gyerekek által elkövetett csínyek, rosszaságok következményeit...

– Hát te mit csinálsz? – csendült föl váratlanul Petya háta mögött ikertestvére hangja. – Hallgatózol?

– Én nem... – kezdte zavartan a mentegetőzést Petya, de Matyi beléfojtotta a szót.

– Ne akarj átverni, öregem! Úgy rá vagy tapadva az ajtóra, mintha pillanatragasztóval kentek volna föl rá. Mit hallgattál? Hugi ovis kalandjait, vagy talán esti mesét?

– Én csak... hallottam, hogy anyu a duliánokról mesél... – habogta szégyenkezve Petya.

– Megáll az ész! – mondta túljátszott elképedéssel, két kezét fejéhez kapva testvére. – Tizenhárom éves nagy ló, és esti mesét hallgat! Tudod haver, néha komolyan kételkedem abban, hogy az ikrem vagy...

– Jól van, le lehet szállni rólam! – morogta Petya mérgesen és félretolta Matyit, hogy be tudjon menni a szobájukba.

Matyi nevetve követte duzzogó bátyját.

Az ikreknek közös hálósobájuk volt, emeletes ágygal, dupla íróasztallal a széles ablak alatt, dupla ruhásszekrénnel a fal mellett, és úgy általában mindenből kettő volt itt, még a rendetlenség is dupla méretű volt, ami különben sem szokott elhanyagolható lenni a velük egykorú kamaszodó fiúk környezetében.

Petya fölmászott a felső ágyra, és a fejére húzta a takarót. Matyi viszont nem hagyta abba a piszkálódást, hanem hozzávágta testvéréhez a nagypárnáját és gúnyolódni kezdett.

– Pisis kisovis!

– Hagyd békén! – mordult ki mérgesen a takaró alól Petya, és lehajította a földre a párnát.

– Mondjak neked esti mesét? – kötözködött tovább az öccse. – Egyszer volt, hol nem volt, volt egy tizenhárom éves lökött fiú, aki...

Nem sikerült befejeznie a mondatot, mert Petya leugrott az ágyról és egy szempillantás alatt a földre teperte. De Matyi se hagyta magát – ha háború, hát legyen háború –, úgy küzdött, mint egy vérbeli katona.

A verekedés zajára felfigyelő édesanyjuk nyitott be a szobába hamarosan, és sűrű szemrehányások közepette választotta szét a két kiskakast.

A felsőbb hatalom nyomásának engedve, az ikrek dühösen visszavonulót fűjtak és bemásztak ágyaikba. Petyának eszébe jutott, hogy ha tényleg lennének duliánok, akkor most megint nem unatkozhatnának. Erre a gondolatra aztán hangosan fölnevetett.

– Mit röhögsz? – morogta odalentről Matyi.

– Semmi közöd hozzá! – vakkantotta Petya, és ismét a fejére húzta takaróját.

Két percen belül mindkét fiú aludt.

Másnap reggel már szent volt a béke köztük, mert ugyan jellemző volt rájuk, hogy hamar hajba kapnak, hogy rakoncátlanok, csintalanok, de cseppet sem voltak haragtartók.

Együtt indultak iskolába, és szokás szerint ők kísérték az öt éves Franciskát óvodába. A kislány egész úton a duliánokról csacsogott, mert az esti mese után róluk álmodott.

– Képzeljétek, álmomban kitaláltam a saját duliánom nevét és ettől láthatóvá vált előttem.

– A duliánok láthatatlanok – mondta Matyi kuncogva.

– Igen, tudom. De azt mondta anyu, hogy ha valaki kitalálja a saját duliánja nevét, és ezen a néven szólítja, akkor az láthatóvá válik előtte.

– Én ilyesmire nem emlékszem – mondta elgondolkodva a bátyja.

– Pedig régen nekünk is így mesélte anyu – emlékeztette somolyogva testvérét Petya.

– Na, látod! – zárta le a vitát diadalmasan Franciska.

– Mindegy. Úgyis csak mese az egész! – vágott vissza Matyi.

A kislány ezen úgy megsértődött, hogy amikor megérkeztek az oviba, még pusztit sem volt hajlandó adni bátyjának. Petyát megpuszilta, aztán, amikor Matyi is odatartotta az arcát, dacosan elfordítva fejét közölte:

– Kiürült a puszigép!

Amint magukra maradtak az ikrek, rögtön a rájuk váró napi teendők megbeszélésébe fogtak. Várható volt, hogy történelem órán felelni hívja Matyit Napoleon, a töri tanár, mert

a fiú legutóbbi dolgozata elég gyengére sikeredett. Mivel Petya jobb volt történelemből, elhatározták, hogy óra előtt helyet cserélnek.

A két fiú úgy hasonlított egymásra, hogy a saját szüleiknek is gondot okozott a megkülönböztetésük, persze az édesanyjukat még így se volt könnyű átverni, de tanáraikat és osztálytársaikat rendszeresen lóvá tették. Franciska volt az egyetlen, akit soha, semmilyen trükkel nem tudtak félrevezetni. A kislány csalhatatlan szimata mindig egyértelműen elárulta, hogy melyikük kicsoda valójában. Azt mondta, hogy más színű körülöttük a levegő.

Nem szoktak egyformán öltözni, de a szünetekben mindig volt annyi idejük, hogy a mosdóban gyorsan ruhát cseréljenek, ami tökéletesen elég volt a többiek megtévesztéséhez.

Ha dolgozatot kellett írniuk, ugyan nem sok hasznát vették a csereberének, de az előre kiszámítható felelések során szinte mindig bevetették ezt a trükköt.

Petya inkább humános volt, Matyinak pedig a reáltárgyak mentek jobban, így remekül kiegészítették egymást, és közös erővel nagyjából négyes szinten minden évben kényelmesen teljesítették szüleik és tanáraik elvárásait.

Siettek hát most is a mosdóba, hogy átöltözhessenek a szerepcseréhez, ám azzal nem számoltak, hogy a mellékhelyiséget nem találják üresen...

Gyorsan vetkőzni kezdtek, és csak akkor figyeltek fel a sarokban kucorgó különös alakra, amikor már mindkettőjükön éppen csak egy szál alsónadrág maradt. Ekkor is csak azért, mert az apró lény hangosan felsóhajtott. A fiúk rémülten kaptak maguk elé egy-egy ruhadarabot és tátott szájjal meredtek a furcsa szerzetre.

A lényt nehezen lehetne embernek nevezni, mert bár rendelkezett némi emberi vonással, mégis inkább manószerű volt. Fekete pólót, pepita nadrágot és fekete cipőt viselt, valahogy mégis jóval színesebbnek tűnt, mint amit az öltözéke mutatott. Akkora lehetett nagyjából, mint Franciska, vézna karjai viszont megdöbbenően hosszúak voltak és hatalmas elefántfülei a földet súrolták. A kövön üldögélt a sarokban álló mosdókagyló alatt, vékony térdeit az álláig felhúzta, hosszú karjaival körülölelte és lapátfüleivel szinte teljesen becsomagolta magát. Szemmel láthatóan bánatos volt. Amikor felnézett, álmodozó égszínkéek szemei sarkában könnycsepp rezgett.

– Ez... ez... mi ez? – habogott Matyi, miközben felváltva mutogatott egyszer a lényre, másszor meg a testvérére.

– Talán szerencsésebb lenne úgy kérdezned, fiatalúr, hogy: ki ő? – mondta csendesén a lény, anélkül, hogy a feltett kérdésre felelt volna.

– Ki vagy? – kérdezte Petya tisztelettudóan, mintha legalábbis neki szólt volna az előbbi helyreigazítás, közben pedig belebújt Matyi nadrágjába.

A kérdezett azonban válaszul ismét csak egy nagyot sóhajtott.

Matyi felocsúdott első döbbenetéből és magára rángatva bátyja ruháit illedelmesen bemutatkozott, hogy finomítson ezzel valamicskét a modoráról alkotott véleményen. Petya követte testvére példáját és ő is bemutatkozott. Ám a lény csak legyintett egyet.

– Tudom, hogy kik vagytok – mondta, majd újabb legyintés kíséretében hozzátette: – Nagyon is jól ismerlek benneteket.

– Az meg hogy lehet? – csodálkozott Petya. – Mi nem ismerünk téged.

– Mennünk kéne – bökte oldalba testvére, az órájára mutatva, és ebben a pillanatban, mintha csak Matyi szavainak akarna nyomatékot adni, megszólalt odakint a tanóra kezdetét jelző csengő. Mégsem mozdult egyikük sem, mert az apró alak kicsomagolva magát fülei közül hosszú karjait kinyújtva megindult feléjük.

– Segítsetek nekem! Kérlek, ne hagyjatok magamra!

A fiúk, ha akartak volna sem tudnak megmozdulni, mert a póklábszerű kezek térdeik köré kulcsolódva megbilincseltek őket. A hatalmas kék szemek pedig segélykérően tekintettek rájuk.

– Cimpa a nevem – suttogta, aztán erőtlenül Matyira mosolygott –, én vagyok a te duliánod.

Norci eltűnt

– Hogy micsoda? – pislogott Matyi, mintha nem jól értette volna, amit az imént hallott.

– Én vagyok a te duliánod – ismételte meg előbbi állítását a lény.

A fiú hevesen rázta a fejét, talán azt gondolta, hogy így kiesnek belőle az előbb hallott szavak.

– Az nem lehet. Duliánok csak a mesében léteznek.

– Nekem nem úgy tűnik... – ellenkezett Petya, bár neki sem volt éppen könnyű megemészteni a történeteket.

– Te most komolyan mondd, hogy ő egy dulián? És a hétfejű sárkány mikor kerül elő?

– Tudom, hogy nehéz elhinnetek, amit mondok, mert nem nagyon szoktuk mutogatni magunkat az emberek előtt, de nézzetek csak rám! Láttatok már embert ekkora fülekkel?

– Nem. Valóban elég furán festesz – egyezett bele Matyi kuncogva. – De én tényleg azt hittem, hogy ti csak a mesében léteztek...

– Nem minden mese, ami annak tűnik – jegyezte meg elmerengve Cimpa.

– Mi igaz a rólatok szóló meséből? – érdeklődött Petya. – Mert a nevedet nem találtuk ki, mégis látunk. Szóval ez biztos nem igaz.

– Így van. Ez a része tényleg csak mese a történetnek, mert a valóságban az láthat bennünket, akinek megmutatjuk magunkat, és ennek semmi köze ahhoz, hogy kitalálta-e a nevünket, vagy sem.

– Akkor mi most azért látunk téged, mert te ezt akartad?

– Igen.

– Miért? – kérdezték egyszerre az ikrek.

– Mert eltűnt Norci... – felelte a dulián és elsírta magát.

A két fiút váratlanul érte ez a heves érzelemkitörés, így egy darabig csak tanácstalanul álldogáltak, és várták, hogy Cimpa kicsit megnyugodjon. Aztán, amikor a sírás hüppögéssé szelődült, Petya megkérdezte tőle, hogy ki az a Norci.

– A te duliánod – válaszolta könnyes szemmel Cimpa.

– Nahát! – csodálkozott Petya – Valahogy nem is gondoltam arra, hogy nekem is van duliánom...

– Minden gyerek mellett van egy dulián százhatvankét hónapig.

– Százhatvankét hónapig? – kérdezték ismét egyszerre a fiúk.

– Anyu úgy mesélte, hogy a dulián mindig addig marad a rá bízott gyerek mellett, amíg az fel nem nő – szedte elő emlékeit Petya.